

колко години предъ това писанъ, Самодержецъ-атъ на обширно то въ тоя свѣтъ Государство, въ пълна мъжеска крѣпость, посередъ найблагопріятны обстоятелства даже и за видъ-атъ на честолюбіе то, ако бы ги Той ималъ, нѣма нити една статя, нити една рѣчь, коя то ся относя камъ политика та не само вънкашна, но и вътрешна. Той знаеше, чи сѣкакво показаніе на такъвъ родъ, могло бы до нѣкой степень да стѣсни или да затрудни дѣйстія та на Преемникъ-атъ на Неговый-атъ Престолъ при какво да е внезапно промѣненіе на обстоятелства та; сѣщо така Той знаеше, правила та и сѣрдце то на Свой-атъ Преемникъ, зато ся и не сумнясваше, чи ще всичко да бѣде отъ Него исполнено въ добро на Россія, какво то що бы Той Самъ исполнилъ ако бы былъ на Негово то мѣсто. Това завѣщаніе, като ся исключать нѣколко расположенія за ради собствены те личны имущества на Императора, може да ся каже, чи е Неговъ тайный разговоръ на Негова та душа съ Себе, изливанъе на Неговы те мысли и чувствованія, като челоуѣка и Христіанина. Той даже не щелъ да нарече тоя Свой актъ *Послѣдны воля*, като да не бы позволялъ да заповѣдува Себѣ Си после смъртъ та, но даде му названіе по скромно пакъ и смиренно : *Свои послѣдны желанія*.

Като освѣтилъ, споредъ Христіанскій-атъ обычай, начало то на тоя завѣщателенъ актъ съ имя то Божіе : Отца и Сына и Святаго Духа, Государь продължава :

«Въ 1831-ва год. Іюлія 21-вый при само то раз-
«виванъе на холера та написахъ Азъ на бързо послѣдны